

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemana za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. — Opravništvo, na katero naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Jugoslovansko bojišče.

Iz Ujvideka 3. julija [Izv. telegram „Slov. Narodu“.] Denes ob štirih je počil prvi srbski top na Supovcu na Turke. Milan je odšel čez mejo v Staro Srbijo. General Cah v Bosno. Lešanin je peljal svojo vojsko v Bulgarsko. Turki depredajo (? trepetajo, se predajejo? Ur.) Pomagaj bog!

Iz Belgrada 2. julija. (Telegram „Slovenskemu Narodu“.) Denes je izšla proklamacija kneza Milana na srbski narod. Glasi se v kratkem izvodu: „Mojemu dragemu narodu! Leto je preteklo kar so Hercegovci poprijeli za orožje, da se obranijo krutega turškega barbarstva, ki jih je trlo. Zveza treh severnih cesarjev je poskušala pomiriti vstaše s Turčijo, a ta trud je bil zastoj. Srbija je bila mirna, a turške čete so vpadale čez njeno mejo, plenile in ubijale. Srbija tega ne more več trpeti. Turčija je pozvala najbolj divje ljudi iz Azije, da bi uničili Srbijo. Bratje, naprej! Jaz sem z vami in pred vami; a z nami bodo hrabri Črnogorci, na čelu jim moj brat knez Nikola. Z nami bodo vrli Hercegovci in Bošnjaci, Bulgari čakajo na nas in od svobodoumja Grkov pričakujemo, da ne bodo dolgo za nami ostali. Zatorej naprej v boj, moji dični junaci, v ime vsemogočega boga, vsem narodom pravičnega očeta, idimo v boj v ime pravde, svobode in prósveče“.

Torej kakor ta proklamacija kaže, vojska je s tem napovedana in začeta. Morda še ta teden uže čujemo o kakej velikej bitvi, ki bode imela posebno če bode za Srbe dobljena, za kar molimo, neizmerno važnost. Jedno veliko bitvo naj Srbi dobodo in Grška ne more več mirna ostati, celo Rumunija, ka-

tere Milanov manifest niti ne imenuje, kar bi bil dokaz, da se res zadnji čas ti Vlabi ne vladajo pošteno, ne bi nevtralna mogla ostati. Potem je pa konec Turčije. — Dolgotrajneje bode, kakor smo uže omenili, vojna trpela, ako bi od kraja Srbija sreče ne imela, kar naj bog odvrne. Vse kaže, da so Srbi tudi na defenzivo mislili.

Prva skrb Srbom bode gotovo ta, da se skušajo s Črnogorci in Hercegovinci ter bosenskiimi vstaši zjediniti. Ta zjedinjena vojska bode močna dovolj Turke prijeti povsod.

O srbskeji vojski poroča konzularni list: Do sedaj se množe vsa znamenja, da bode Srbija prva poprijela Turke. Srbski vojaški veščaki menijo, da je sedaj ugoden trenotek prišel, da naskočijo proti Nišu. Abdul-Kerim-paša, pride še le 5. t. m. v Niš, kder dose-daj turška vojska nikakor nje še nevarna za srbsko vojsko. Ako se posreči srbskeji južnej vojski, armado Abdul-Kerim-paševo napasti z večjo močjo, potem je ugoden izid gotov. General Černajev zahteva v ta namen pomoči še kacij 30.000 mož. Vojni minister srbski je tudi resnično brzoglavno zaukazal, naj divizija obersta Nikofora Ivanovića, katere štab je v Požarevcu, takoj k Černajeveji južnej armadi odmaršira.

Garnizijsko službo po mestih opravljajo rezervisti, ki so čez 40 let stari. Ako se ne bode strah o bombardiranji podonavskih mest uresničil, bodo omenjeni rezervisti svojo dolžnost prav lahko izpolnjevali. Kar pa turške podonavske flotile v vojno akcijo zadeva, nij še gotovo, ali bode dotični ukaz Kapudan-paše tudi dospel do izvrševanja. Srbska vlada je tukajšnjim zastopnikom velesil naznanila, da bode žuganje turške vlade primoralo jo vstaviti promet po Donavi, ker tudi Srbija ne more biti jako stroga o izbiranji branilnih sredstev.

Mogoče je tedaj, da ostane turška podonavska flotila mirno v Ruščuškej luki.

Iz Rusije se pričakuje 120 zdravnikov za vojsko.

Peštanskemu listu se iz Belgrada piše, da Srbi zmage pričakujejo z veliko gotovostjo. Tudi turške podonavske flotile se ne boje, ker je breg ob Donavi z močnimi baterijami obdan. Turška flotila tudi nij dosti prida. Belgradska tvrđjava je dovolj močna, da se brani. Semendrija pa ima nasipe.

Črnogorski knez je zbral svojo vojsko in stoji baje uže v Grahovem na turškeji zemlji.

Iz Dubrovnika poroča oficijozen avstrijski telegram: Vest, da so vstaši v Hercegovini proglašili črnogorskega kneza i za hercegovskega kneza, nij resnična. Zbrani vstaši so le prisegli, da ne bodo turške vlade več priznali in če bode Črnagora posela Hercegovino ne bodo se knezu ustavljali. (To je pač z družimi besedami ravno tisto, kar se hoče ometati Ured.) Vstašev je v Banjanah 7000 zbranih.

Iz Vidina se poroča 27. t. m. o turških vojnih pripravah: Iz Carigrada je prišel v Vidin ukaz, da se oborože vsi v Bulgariji bivajoči Tartari. Znano je, da je po zadnej vojni mej Rusijo in zahodnjimi državami iz Krima blizu 25.000 Tartarov v Turčijo preselilo se, da bi se s tem preseljevanjem odtegnili ruskej vojaščini. Ta tartarski narodič je skozi in skozi miroljubne naravi, ter je bolje vaje lopate nego puške. V istini je živel ta narodič z Bulgari dosedaj v prijateljstvu tako, da se nij čula nikdar nobena pritožba proti temu pohlevnemu ljudstvu, katero je v nekaterih ozirih zelo podobno židom. Sedaj pak je turški minister tudi ta mohamedanski element v korist Turške porabiti sklenil. Tartari so poklicani v glavne okrožne okraje, ter se bodo

Listek.

Zastran Slomškovih pesnij

došlo nam je sledeče naznanilo:

Ravnokar se je v tiskarni družbe sv. Mohora v Celovcu dokončalo tiskanje Slomškovih pesnij. Kam do srede t. m. bo vezanje dogotovljeno, in se prične razpošiljanje.

Kdor želi, da se mu te pesni takoj po izidu pošljejo, naj se v kratkem oglasi. Naročila sprejema sl. tiskarna družbe sv. Mohora v Celovcu, sl. opravništvo „Slov. Gospodarja“ v Mariboru in podpisani izdajatelj sam.

Knjiga obsega nekaj čez 17 pol srednje osmerke. Papir in tisk vse je lepo in okusno. Dodana sta pesnim spredaj dva predgovora Slomškova, potem kratke „životopisne črtice“ in „beseda urednikova“; na konci pa bib-

liografija Slomškovih del in spisov. Oskrbeli in pridejali smo tudi podobo nepozabljivega nam vladike, kakoršna se je nahajala v Drob-tincah l. 1863.

Toliko uže naprej lahko rečemo, da bode ta knjiga razveselila vsako domoljubno slovensko srce!

Ceno smo postavili, kolikor je največ moči bilo, nizko. Broširan iztis velja 90 kr., trdo vezan, (kakor so bile navadno Drobince) pa 1 gld. Kdor vzame 12 iztisov, dobi 13tega na vrh.

Čisti znesek je namenjen za izdavanje ostalih Slomškovih spisov.

V Ptuiji 1. julija 1867.

[Izdajatelj:

Mih. Lendovšek,
kaplan in katehet.

Mamajevo pobojišče.

(Po Petruševskem spisal J. Steklis.)

(Konec.)

Kmalo be pokažejo Tartari. Kakor oblaci so se vzdigale njihove trume; gosto, tesno se je dalje rivala neizbrojna vojska. Tartari so postali, naprej je jahal bogatir (vitez) Telebej, človek ogromne postave in neizmerne moči. On se je začel glasno ponašati s svojo silo in smelostjo ter izzazival pojedince na boj. Stopil je iz ruske vojske Peresvjet; njegova kaciga je bila pokrita z znamenjem, katero mu je privezal sv. Sergij, ko ga je odpustil na vojsko. Peresvjet je prejel blagoslov od svečenika zajašil bojnega konja ter jako zavpil: „Očetje in bratje odpustite vse meni grešniku“; in tako je v najjačem teku zdirjal nad Tatara. Telebej je skočil njemu nasproti in zdajci sva udarjala s kopjem o kopje. Konja sta od

tamkaj oboroževali. Za to četo so namenjene stare puške. Da bi to miroljubno ljudstvo izdatno Turški koristilo, nij pričakovati.

Vse podonavske tvrdnjave, ogleduje ravno sedaj neka specialna komisija, katero je razposlal poveljnik artilerije, Riza-paša. Večji del dobodo vse tvrdnjave samo detažirane forte, ker omenjene tvrdnjave so deloma samo nasipi, kateri so bili izdelani prav v naglici. Vidin je nekaj večja tvrdnjava, katera se bode lahko dalje časa branila. Predvčerajšnjem je nastavljena bila jedna baterija Krupovih kanonov na nasipih. Garnizija je celo še majhena, a vendar pričakujejo v nekaj dnevih dva kurdiška polka. Vnanje straže so bile podvojene uže pred štirimi dnevi. Takoj po solnčnem zahodu zapro se vse vrata tvrdnjave. Vnanja znamenja vojne vidijo se uže povsodi.

Iz Peterburga 29. junija.

[Izv. dop.]

Naše rusko občinstvo se za drugo ne zanima, nego za boj, ki se ima pričeti mej Srbijo in Turčijo. Kajti, da bi se Srbija še zdaj dala zadržati, tega nikdo ne verjame; kakor se tudi vsak le smehlja, ako bere v telegramih, da tudi Rusija brani Srbiji stopiti v boj. Vsled poročila, da so prve čete prostovoljcev uže prestopile mejo, piše „Novoje Vremja“:

„Srbija na čelu južnih Slovanov stopa v boj s Turki. Baš v ta Vidov dan je turška vojska pred 500 leti zatopila srbsko carstvo. Skozi pet sto let so Turki bičali jugoslovanski svet, kateri je s svojo krvjo obranil Evropo pred muselmansko silo. Hvala Evrope pa je bilo — molčanje pri njihovem stokanju, ravnodušje k njihovim trpljenjem. Dolgo so zbirali Slovani svoje moči ter se pripravljali na sveto borbo. Ves slovanski svet na straži upa zdaj, da se reši njegova osoda, da se mu vrne nekdanj ropana svoboda in neodvisnost... Željenja vsega ruskega občinstva, vsega ruskega naroda, skore in rešiteljne zmage, željenja plemenita, iskrena, brezsebikoristna bodo spremljala hrabro srbsko vojsko!

Te besede so vsacemu Rusu iz srca govorjene. Simpatija za jugoslovanske brate je v kratkem času tako silno narastla, da naša vlada hote ali ne hote bode morala dejansko pomagati, ko bi Srbi in Črnogorci sami ne zmagali Turčina.

Tukaj se govori, da je veliki knez Vla-

dimir preko Dunaja odpeljal se v Belgrad ter se pridružil srbske armadi pod Černjajevim. Kombinira se, da se, ako se Bulgarija osvobodí, Vladimir tam za kralja izkličje. (Za istino je uže v zadnjem dopisu „Slov. Nar.“ iz Belgrada Vladimir kot došel imenovan bil in predvčerajšnjem je bilo v angleškem parlamentu o tem interpelirano, ali je res veliki knez pri srbske armadi, kar angleška vlada nij mogla naravnost zanikati. Stvar utegne važna biti. Ur.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 3. julija.

Na *Dunaji* je sedel 30. junija odbor skupaj, ki je tako stvar preiskaval in dogovarjal (to se ve brez škode in brez haska), ki nij bila nikdar menj času primerna, namreč razoroženje ali znižanje vojske. Zraven tega so se pa od nemških liberalnih poslancev več ko čudne fraze govorile, kakor: da je sedanja jugoslovanska vojna nastala iz ljubosumja mej diplomacijo!

Cesar gre, kakor poljski listi pravijo, jesen v Galicijo k vojaškim vajam. A bog zna kaj se do jeseni še vse zgodi.

Komaj je John pokopan uže je umrl drug imeniten general naše vojske, general *Ramming*, kateri je v Karlsbadu v soboto po polu dne od mrtuda zadet bil.

Hrvatski ban Mažuranić je odpotoval na Dunaj, najbrž zarad sabora in zarad jugoslovanskega vprašanja.

Iz *Pešte* se javlja skrivnostna oficijozna novica, da 5. jul. bodo vsi ministri in državni voditelji imeli shod na Dunaji. Sklep tega shoda, ki bode pretresoval položje naše monarhije nasproti jugoslovanske vojski. Vnanja politika se bode skušala spremeniti. Ali bode Andrassy ostal, ali more? Sicer pa oficijozni zdihujejo, Magjari se od jeze vijó, „N. Fr. Pr.“ pa surovo zmerja in imenuje Jugoslovane „umazane“, „norce“, črnogorskega kneza psuje „hammelräuber“, srbskemu pravi „der kleine dickbauch von Belgrad“ itd. Nemška kultura ka-li?

Vnanje države.

Belgrad je zdaj tih. Mlajši možje so šli vsi v vojsko. Trgovine nij nič. Le dopisnikov raznih listov je vse polno. — Iz *Carigrada* je prišel odgovor, da Turčija odbija srbske terjatve po Bosni in starej Srbiji. — Izvažanje živeža in orožja iz Srbije je prepovedano.

Iz *Carigrada* se javlja, da Poljaki, ti slovanski bore klavitezi, delajo legijo, ki bode čuvala sultana Murata V. Prav vredna kompanija: poljska junaka Waschlapski in Krapulinski pa turški sultan v haremu.

silnega udarjanja popadala na tla in ž njima se tudi zvalita mrtva junaka.

Kar zatrobijo trublje ter dado znak vsem za boj. Obe vojski ste kriknuli in navalili jedna na drugo. Začelo se je klanje, krvavo klanje. Zemlja se je tresla, bližnji holmi so odmevali od bojnega krika, od cepetanja konjskih kopit, od zveketanja orožja in stokanja ranjenih. Na deset vrst daleč je kri tekla kakor potok; od nakopičenih mrtvih trupel nij bilo mogoče s konjem dalje. Nijso se bili pa samo z orožjem, nego tudi s pestmi; mnogo jih je zadahnilo od stiske, drugi pa so umirali pod konjskimi kopiti. Rusi in Tatari so se v smrtnih mukah z rokami in nogami poprijemali. Dolgo se nij jeden družemu udal, nazadnje je pa vendar začela orda zmagovati. Tatari so prišli do znamenja velicega kneza; tukaj je stal knežev ljubimec vojvoda Brenk; njega je oblekel Dimitrij pred bojem v svojo obleko in orožje, a sam pa se je opravil kot

prosti vojniki ter se tolkel v redu z družimi prav hrabro. Tatari so držali Brenka za velicega kneza, ubili ga, poplenili znamenja, pobili še mnogo družih vojvodov, bojarjev in knezov. Brezštevilno je palo mrtvih prostih vojnikov; strah je prepal Ruse: Tatari so pokončali rusko moč.

Do tega časa pa je stal polk kneza Serpuhovskega in vojvode Bobroka še vedno v zasadi, poskrivši se v šumi. Knez je uže zdavnaj poprej zahteval, da se skoči iz zasade in udari na Tatara, ali Bobrok ga je vedno zadrževal. „Nij prišel še naš čas,“ govoril je, „ako pa ne začnemo o pravem času, prinesemo le nesrečo, potrpiamo še malo.“ Zasadna vojska je silila v boj, vojniki so jokali nad nesrečo bratov, a Bobrok je stal vedno na svojem mestu, trdeč, da še nij prišel njegov čas. Nazadnje pa, ko je Rusom bilo najhuje, ko je ležala skoraj vsa ruska pešvojska na tleh, kakor pokošena trava na livadi zapovedal je

Francoške vojne ladije tudi pridejo v srednje morje. Kaj bodo tam delale, to je tako malo izvestno, kakor se dozda še za angleške ne ve, kako bodo v Srbijo ali Hercegovino priplule.

O *Bismarku* piše dobro podučeni danski politik Hansen v Parizu, da bi ta nemški državnik najrajši odločno zoper Rusijo postavil se, ali ne sme ker cesar Vilhelm hoče Rusiji besedo držati. Bismark pa vse tako pripravlja, da se bode mogla Nemčija hitro proti Rusiji in proti Slovanstvu obrniti kadar čas pride.

Dopisi.

Iz Krškega 1. julija [Izv. dop.] V četrtek 29. junija napravilo je pevsko društvo Krško izlet v bližnjo Kostanjevico. Dan je bil izredno krasen. Ob 3. po polu dne odrinilo je vse kar je Krške narodne inteligence se svojimi ekvipažami; ponosno smo zapazili najlepše dame in krasne gospodičine malega Krškega mesta, katere vedno najraje obiskujejo naše zabave, zato smo jim pa iz srca hvaležni in nadejamo se, da se zopet vidimo v jednacih zabavah, saj družih itak nij tu v Krškem. Ko so vozovi, mej prvimi 12 narodnih pevcev z narodnimi trakovi, došli, sprejeli so nas uljudni meščanje iz Kostanjevice, na čelu jim vrli g. župan Štravs živahnim dobrodošli! Izstopili smo v krčmi prijazne gospe Žugel. Vrt na katerem so bile mize in stolice pripravljene Krškim gostom, je bil najokusnejše napravljen v narodnih barbah nam nasproti viseči, dobrodošli dal nam je pogum in čutili smo se domači mej brati Slovenci.

Najkrasnejša zabava je bila pa na večer; pevci so se dobro držali pod vodstvom gospoda Tramška, kaj lep vtis so nam delale razsvitljene domače barve, belo-modro-rudeče, kajti če pošten Slovenec to tribojnico zagleda oživé se mu živci in postane navdušen za našo sveto reč.

Tu na vrtu se je sešla vsa inteligenca iz Kostanjevce, mej njimi zapazili smo tudi nekatere uradnike.

Počastili so nas gospodje županje iz St. Jarneja z gospo, župan iz Sv. Križa, narodni gospod Hrovat pospešitelj naše stvari in g. Svoboda nadgozdar iz Čateža z gospo in krasno gospodičino.

Nekateri mladi gospodje so nas kar na enkrat inprovizirali z domačim godcem in hajd — kadrlja je bila takoj aranžirana v naravi — po travi, odrinili smo ob 2. po polu noči spremljani do konec mesta od gospoda župana.

Bobrok: „zdaj je čas in da nam pomore blagoslov svetega Duha!“

Kakor sokoli naleté na žrjavino krdela, tako je skočila iz zasede sveža vojska ter napala Tatara od zadej. Le-ti se kaj tacega nijso nadejali ter se najedenkrat pomešajo; vrh tega so bili njihovi konji upehani; pa tudi roke so jim oslabele in noge otrpnele. Začela se je velika zmešnjava. Rusi so navalili od vseh strani, tolkli se na levo in na desno. Tatari so se zbrali ter pobegnili; na begu pa so metali od sebe orožje, skakali v reko Neprjadvo in Mečo, kjer se jih je mnogo potopilo. Rusi so pa drvili za njimi, tolkli je neprizanesljivo in neusmiljeno. Ves tabor tatarski z vozovi, živežem in družim raznim bogatstvom je ostal zmagovalcem.

Knez Vladimir Andrejević je stal na polji kulikovem ter zapovedal trobiti na shod. Vojaki so se zbrali, ali velicega kneza nij bilo. Vladimir Andrejević je povpraševal vse, nijso

Da ne bodem predolgo opisaval te domače zabave, neham se srčno zahvalo gospodu županu in preuljudnim meščanjem Kostanjeviškem pa g. Bele-tu, in njegovej gospoj za prijazni sprejem in gostoljubno postrežbo v gradu. Da se v kratkem zopet vidimo!

Domače stvari.

— (Reguliranje gruntne davka.) Državna poslanca baron Walterskirchen iz Štajerskega in Smarževski iz Gališkega sta prišla na Kranjsko, da primerjata cene, katere je nastavila deželna komisija, s cenami sosednjih dežel. Te dni sta bila v litijskem in žužemberškem okraju.

— (Na včerajšnji ljubljanski semenj) je bilo prišlo primerno mnogo ljudstva. Kupcev za konje je bilo iz Laškega dosti in so se konji dobro prodajali. Druga kupčija je bila zarad vladajočega pomanjkanja denarja slaba; to uže dan denes skoro da nij treba reči.

— (Deželne postave) za Goriško, t. j. zbirka vseh deželnih postav, namerava izdavat g. E. Klavžar; zares prav koristna in potrebna, želimo, da bi se naglo razširila po goriške deželi. Ta zbirka je razdeljena v 4 dele. I. del obsega deželno ustavo, volilni red za deželni zbor, občinski red in cestne postave; II. del: deželne postave v gospodarstvenih zadevah, kakor postavo o zemljiških knjigah, o rabi in odvratanji vod, o varstvu kmetijstvu koristnih tičev, o pokončevanju škodljivih mrčesov, o varstvu poljskega blaga in dr. III. del: šolske postave in IV. del: nekatere najvažnejše državne postave. — V posamezne postave so vpletene vse poznejše premembe in poprave, blizu tako kakor v nemški Manz-ovi izdavi. Vse drugo se posnema iz vabila. Prvi zvezek se uže tiska in pride na svetlo koncem prihodnjega tedna.

— (G. Anton Bezenšek) znani naš rojak in urednik „Jugosl. Stenografa“, položil je — kakor se nam piše — dne 30. junija pred c. kr. državno-izpitno komisijo v Pragi profesorski izpit iz stenografije z jako dobrim vspehom. Ta je sedaj, kolikor znamo, mej Jugoslovani prvi in izpitani slovenski učitelj tega važnega in lepega predmeta. Nađejamo se, da bode kot takov započeto delovanje na tem polji mej nami tem marljiveje nadaljeval.

— (Vrtec) štev. 7. za mesec julij je prinesel za našo malo slovensko mladino

zopet polno torbo mičnega in poučnega gradiva. Obseg mu je: „Tri telovadske pesni“, zlož. Lujiza Pesjakova; „Zvesta prijatelja“, povest, sp. Soave; „Lipa“, sp. Josip Karba; „Vest“, sp. Sv. P—ar; „Sirakuza“ (s podobno); „Borovnice“, poslovenil Fr. Guzelj; „Kovačnica“, priobčil V.; „Oblak in megla“ (basen) od Sv. P—ar; „Na Duhovo 1876 l.“ od Lujize Pesjakove; „Vlahi v Dalmaciji“ (s podobo); „Učenci z učiteljem na prvem polletnem sprehodu“; „Otročje igre“ (I. Tat in čebele). V predelu za razne stvari so drobne, kratkočasnice, zabavne in računске naloge, narodne uganke in obrazci za risanje. — Pri tej številki opozorujemo posebno na dve lepi sliki, ki nam kažeta mesto Sirakuzo v Siciliji in pa Vlahe v Dalmaciji. „Vrtec“ napreduje, zatorej naj bode živo priporočen po vseh hišah, koder je kaj slovenske mladine, posebno pa našim slovenskim šolam.

— (Izredni občni zbor banke „Slovenije“) bode 3. avgusta t. l. po polu dne ob 4. uri v čitalnični dvorani. Program je: 1. Povikšanje glavnice z novim doplačevanjem na akcije (5. točka IV. občnega zbora). V zadnjem občnem zboru izvoljeni zaupni možje gg. Ivan Vilhar, Drag. Žagar in Jožef Jerič so 17. junija t. l. upravnemu svétu pismo naznanili to-le: „Na podlagi preiskovanja banke stanja prosimo vas za prihodnji občni zbor te-le predloge sprejeti v program: I. Popolno doplačanje na 2337 akcij, t. j. 90 gl. na vsako akcijo; eventuelno II. predlog, da se zavarovalnica proda, ali stopi s kako drugo banko, ali pa da se likvidira; III. predlog: volitev odseka, ki bo imel izvršiti v II. predlogu našete nasvete.“ 2. Pritrjenje v občnem zboru od 31. maja p. l. sklenjeni premembi §. 73., pravil o poravnanji pravnih prepirov mej banko in zavarovanci po poljubni sodnji (Schiedsgericht). Delničarji, ki se želé občnega zbora udeležiti in glasovati, naj svoje delnice v smislu §. 24. pravil pri glavni blagajnici „Slovenije“ v Ljubljani proti potrjilnim in pooblastilnim listom vložé do 28. julija 1876. Delničarjem pa katerih delnice so še od zadnjega zbora vložene pri blagajnici, se bodo pooblastilni listi za prihodnji izredni občni zbor takoj poslali.

— (Upornost.) Piše se nam iz Jančjega: Tudi našega župnika g. Arka je zadela osoda, da bi moral zapustiti oni kraj, kjer je pred nekoliko leti hotel pogostiti ljubljanske turnerčke, ko bi mu jih ne bile

poprej babe zadrevile doli v grmovje. Mož se pa nij hotel premakniti, dokler nij prišel šmartinski dekan Rus z dvema žandarmoma, ter mu na višje cerkveno povelje cerkve zaklenil. Župnik je moral zapustiti historično goro; kupil si je nek Tusculum pri sv. Heleni za Savo, in tam uživa v miru in pokoju Stremajerjeve groše, katere je dobil vselej za svoje „korektno vedenje.“ Bog mu daj vse dobro!

— (Pogorela) je nedavno vas Vodice blizu Javorja pri Litiji. Zgorela je neka Škrbinka, ki je tekala preko gorečih brunov po svoje imetje v hišo. Ko teče v tretjič, se ne vrne več, in le kupec kosti je pozneje svedočil o njenem žalostnem koncu. Pravijo, da je njen sin zažgal, gotovega se pa nič ne zna.

— (Voda) stoji po temeniški dolini blizu št. Vida pri Zatičini še vedno tako visoko, da se nič sena ne vidi iz nje. Žita pa prav lepo kažejo, posebno pšenica je jako brsnita in nadejati se je, da bo dobro plenjala.

— (Od beneške meje) se piše „Soči“: Žalostno je v naših Brdih v materijalnem in duševnem obziru. Ko se popotnik ozira po teh krasnih, solnčnih gričih, se mu veselja srce širi in misli si gotovo, da tu mora bivati srečen narod. A žalibože, da temu nij tako! V poljedelstvu so Brici še jako primitivni, vino in sadjereja se zanemarja, v omiki in napredku pa so dosti zaostali za drugimi Slovenci. Pri vsem tem se pa še zdaj ne zga-nejo. Mej tem ko je drugim Slovencem uže prisijala zarja omike, je videti, kakor bi v Brdih ne hotelo biti bolje. Naši „rodoljubi“ držijo križem roke ter nemo gledajo, kako izpodriva vedno bolj dan za dnevom tista zoprna furlanščina našo pošteno slovenščino. Bridka žalost se človeka poslata, ko vidi, da ginejo slovenske vasi na meji, ko jesensko perje iz dreves. Se ve da je treba tu krepkih delavcev iskrenih rodoljubov, posebno pa dobrih učiteljev, da bi nam mladino v materinščini odgojevali, ne pa v furlanščini. In kaj se je storilo do zdaj? — O učiteljih nij tu ne duha ne sluha, nekaterim gospodom duhovnom je pa slovenščina in narodnost deveta briga. O da bi pač jedenkrat spoznali naši briski mejaši svojo prevažno nalogo na meji ter se krepko v bran postavili lahonstvu, da ne izgubi najdražjo reč, kojo jim je stvarnik podaril — svoj mili materni jezik.

li videli velicega kneza? Jedni so govorili, da je teško ranjen in da ga je treba iskati mej mrtvimi; drugi so zopet povedali, da so ga videli, kako je on odbijal štiri Tatare od sebe ter bežal, ali kaj se je nadalje zgodilo, nijso zvedeli; jedni so pa govorili, da so opazili Dimitrija, kako je počasi ves ranjen korakal s polja proti taboru. Začeli so ga iskati; iskali so dolgo, nazadnje ga najdeta dva vojnika. On je ležal v dobri pod posekanim drevsom, ter je komaj dihal. Vladimir Andrejevič je precej k njemu prihital, ter ga pozdravljaj radi zmage. Dimitrij se je teško zavedel ter komaj spoznal, kdo ž njim govori in o čem. Oklopje mu je bilo vse prebito, ali na telesu nij bilo ni jedne smrtne rane.

Zahvalivši se bogu za zmago, pojezdil je Vladimir malo po bojnem polju. Stokanje umirajočih je odmevalo od vseh strani, na gornile je bilo mrtvih trupel, kri pa je tekla potokoma. V narodnej pesni se poje: „To-li

čisto polje Kulikovo, — Izostlano pole mrtvini tjelami, — Hristjanskimi da tatarskimi: — Hristjane-to kak svečki tepljatsja, (svetijo se) — A Tatare-to ka smola černaja“.

Dolgo ste bili krvavi reci Don in Meča, zagoteni od mrtvih teles tatarskih. Osem dnij so Rusi svoje ljudi zakopovali. Veliki knez, svečenstvo in vsi vojaki s solznimi očmi in v žalosti odpeli so poslednjo čast ubitim.

Glas o zmagi se je raznesel brzo povsodi. Bila je v Rusiji velika radost, ali bila je tudi grenka žalost: redko koja rodbina nij objokovala po katerega člana svojega.

Mamaj je sramotno pobegnil v ordo, ter je bil tam ubit v kratkem od družega kana Tohtamiša. Ta Tohtamiš se je vzdignil čez dve leti po bitvi na Kulikovem polju z vojsko na Moskvo, jo vzel izdajstvom, razrušil in požgal, mej tem, ko je skupljal veliki knez vojsko. Ruska vojska je oskudevala po kulikovske bitki na vojvodih, vojnikih in na dru-

gej pripravi. Rusija nij mogla vnovič začeti boja s Tatari, ter zopet morala plačevati davek.

Ali slava in čast zmage nad Mamajem nij zavoljo tega prenehala. Dimitrij je dobil pridevek Donski in v spomin bitke kulikovske je bilo ustanovljeno, da se obhaja spomin na mrtve od roda do roda na Dimitrijevo soboto. Rusi so uvideli, da morejo odbijati tatarsko silo, da imajo zato dosta sil, samo če se ne gubé v domačih prepirih in neredih.“ Rusi so prenehali gledati na tatarsko ordo tako bojazljivo in plašno, kakor poprej. Da pa tudi Tatare nijso bili nič več tisti, kakor za Batijevega časa, pokazalo se je v teh zadnjih bojih. Posebno pa je zmanjšala njihovo moč kulikovska bitka. Prošlo je še sto let. V tem času je moskovska kneževina rasla in se brzo krepila kakor spomladni list, zjedinjevaje rusko zemljo; tatarska horda pa je ginila in hiralala tako, da je Rusija na zadnje dobila brez boja svojo zaželjeno svobodo.

— (V Solkanu) razkrije se namreč podoba umrlega Matije Doljaka. Društvo „Slavec“ v Gorici prosi, da bi mu pevovodje pevskih oddelkov blagovolili nemudoma naznani: a) kateri pevski oddelki bodo prav gotovo sodelovali, da se jim ravno došle pesni pošljejo; b) koliko pevcev pri vsakem oddelu potrebuje podpore in stanovanja; c) kedaj in kje naj bi bile skupne vaje bližnjih pevskih oddelkov (pevovodja ima čas od 1. avgusta naprej vsak dan). Razume se samo ob sebi, da treba skupnim vajam izbrati kraje, kjer bi se jih večina bližnjih pevcev mogla udeležiti najlažje in brez velikih stroškov; d) koliko posameznih glasov da potrebuje. Za one p. n. gg. pevce, katerim ne bo mogoče udeležiti se rečenih skupnih vaj, bo poskušnja 23. avgusta ob 4. po polu dne v prostorih goriške čitalnice, ob 6. uri pa glavna poskušnja vseh pevskih oddelkov. Ako bi trebalo, bode zadnja poskušnja še 24. avg. ob 8. zjutraj.

— (Nemška olika.) Iz Trsta se nam piše: Te dni sem po naključju zašel v gostilnico pri „stari borzi“. Vsedem se čisto sam za mizo; pri drugi pak so sedeli štirje gospodje, govoreči mej soboj po nemški. Črez nekoliko časa pride za menoj prijatelj moj, rodom Lah, in za njim kakih sedem let star deček, ki je bil ves raztrgan, in glad in beda sta se mu brala uže raz obraz. Obrne se proti mizi, kjer so pili Nemci; moli in jadicuje, a nihče ga ne pogleda. Zdaj fantič necega gospoda malo za suknjo pocuka, da bi pozornost na-se obrnil. Gospod se res obrne, prime fantička za ušesa in ga tako neumljeno uhlja in klofuta, da so bili vsi navzočni zbog te surovosti indignirani. „Verfluchtes Saugesicht von einem Gassenbuben“ — in tako dalje to so bile besede, ki jih je ubožčeku zraven klofut dajal mesto milodara. Zdaj vstane moj prijatelj ter zakliče surovežu: „Che gran bravata che la ha fatta! La vada far a propria casa cose simiii!“ To je: „Kako junaško delo ste učinili! Pojdite k vam domov delat take reči.“ Besedice nij strahopetni Švab odgovoril, plačal je; ter otišel. Ti Nemci so res povsod jednaki, bodi-si en gros ali en détail; drugim čejo omiko usiljevati, sami se pa obnašajo kakor gori povedano.

— (Tako bi bilo prav!) Piše se nam: Vzadnjič sem se peljal iz Trsta proti Dunaju, in v vozu se mi je pridružil nek mlad gospod, ki je potoval iz Ljubljane v Gradec. Pravil mi je, koliko se je v Ljubljani v narodnem obziru v zadnjem času spremenilo, da se po gostilnicah povsodi le slovenski (?) govori in da se mu je slovenski odgovorilo, ko je nemški zahteval. Da bi le res bilo sem si mislil.

— (Rop.) Jedno uro od Ptuja je bil umorjen 25. junija hlapec Auerspergove tamonjne graščine. Ubili so ga trije pijanci, ki so z njim skupaj pili in zapazili denar pri njem, po katerem so se polakomili.

— (V Ptuj) so v okrajni zastop izvolili tudi glasovitega — Ofenheima, kateri ima v okolici neko graščino in zdaj po svojej „slavnej“ pravdi tam prebiva. Prosit!

— (Soareja v ljubljanskej čitalnici) je bila v nedeľjo obilo obiskana in zlasti narodne pesni, katere je godba svirala, z navdušenjem aplavdirane.

— (Zoper „Neue Freie Presse“.) Ukaj se je začelo delati za to, da bi na-

ročniki na „N. Fr. Pr.“, ki tako surovo na Jugoslovane psuje in turško divjaštvo zagovarja, list popustili in rajši druge nemške liste imeli.

Listnica opravništva: Gosp. D. S. v Gradcu. Plačano do zadnjega julija 1876

Dunajska borza 3. julija.

Enotni drž. dolg v banko ob	64	60	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	68	25	
1860 irč. pozajme	108	—	
Akcije ušedne banke	831	—	
Kreditne akcije	137	—	
London	128	10	
Napol.	10	16	
C. k. cekini	6	—	
Srebro	102	75	

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvestni

Revalescière du Barry

in Kozolom.

30 let uže je nij bolezn, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezn v želodcu, na živcih, dalje prsno, i na jetrah; žlezi i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih ožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledično in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je bolj nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišči v Mariboru zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofjaje Castlestuart, Markize de Bréhan a mnogo družih imenitnih osob, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Na Dunaji, 13. aprila 1872.

Irešlo je iže sedem mes. cer, od ar sem bil v brezupnem stanju. Trpel sem vsled p-snia i ču-nicnih bolečin, in sicer tako, da s m od dne do dne idno g nil, in to zaprečilo je dolgo č sa moje študije. Čul sem od Vaše čudapolne Revalescière prišel sem jo rabiti in v agotovim Vas, da se čutim po mesečnem užitku V še tečne in okusne Revalescière popo nem zdrav, tako, da brez najma tega tresnja morem zopet pisati. Zaradi tega priporočam vsem bolnim to primerno prav ceró in okusno hrano, kot najboljši pripem ček, ter ostan m Vaš udani

Gabriel Teschner,

služatelj javnih višjih trgovskih šol.

Pismo visoko plemenite markize de Bréhan.

Neapel, 17. aprila 1862.

Gospod! Vsled neke bolezn na jetrah bilo je moje stanje hujšanja in bolečin i sake vrste sedem let sem strašno. Nijsem mogla niti čitati niti pisati, tresle so se vse čutnice na celem životu, slabo prebavljenje, vedno nespanje, ter sem trpela vedno na razdraženi čutnic, katero me je sem ter tja preganjalo in me ne jedni trenotek na miru pustilo, in pri tem bila sem melanholična najvišje stopinje. Mnogi zdravniki poskusili so vse, brez da bi moje bolečine zljajšali. V polnej obupnosti poskusila sem Vašo Revalescière in sedaj, ko je uživam tri mesece, zahvaljujem se bogu. Revalescière zasluži največje hvale, pridobila mi je zopet zdravje in me stavila v stanje, da morem mojo društveno pozicijo zopet uživati. Dovolite gospod, zagotovjenja moje prisrčne hvaležnosti in popoinega spoštevanja.

Markize de Bréhan.

Št. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenji, nespanji in hujšanji.

Št. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlji in bolehanji dušnika, omotici in tišcanji v prsih.

Revalescière je 4krat tečnejša, nego meso, ter pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na cen, ko pri zdravilih.

V plehastih puščah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 35 gold.

Revalesciera-Biscuiten v puščah in Revalesciera-Chocolatée v prahu po 120 tas 1 gold. 50 kr., 24 tas 2 gold. 50 kr., 48 tas 3 gold. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gold. Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, 7700. Singerstrasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specialnih trgovcih; tudi razpošiljava na vsakega hiše na vse kraje po poštnih oznakah ali prevoztih. V Ljubljani Ed. Scher, J. Svoboda, lekar pri „zlatem oriu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru pri Andreoviču. (13)

Zaradi odhoda napravim

v ponedeljek 10. julija t. l.,

in ako bude potrebno tudi naslednje dni v mojej prejšnji hiši v kolodvorskej ulici št. 117

prostovoljno licitacijo

vseh mojih mobilij in hišnega orodja, parnih kotlov, parnega stroja, transmisije, različnega orodja, železnih peči, cevov, izložnih shramb, steklene stene in vrat itd., ter se usojam kupce s pristavkom vabiti, da lahko uže sedaj ogledajo omenjene reči v gori navedenej hiši. (208—1)

V Ljubljani 1. julija 1876.

Vinc. Woschnagg.

NB. Rabljeni šivalni stroji prodani so uže vsi, dobodo se samo še novi, a po jako nizkej ceni.

Circus Sidoli!

(na sejmnem trgu.)

Denes vtorek 4. julija 1876

Velika predstava

v višjej umetelnosti jahanja, izučenih konj, gimnastike, ballete in pantomine.

Kasa se odpre ob 7. uri. Začetek točno ob 8. uri.

Vse natančneje naznanjajo posebni dnevni listiki. (197—6)

Teodor Sidoli, ravnatelj.

Reelna ženitbena ponudba.

Deklito,

16 do 26 let staro, pridno in čednega obraza, želi v zakon 26 let star učitelj na deželi. Pisma s fotografijo pošljejo naj se pod „B. B.“ opravništvu „Slov. Naroda“. Molččnost se garantira (203—2)

Kdor

išče službo, ali pa katero oddaja, posestvo prodati hoče, ali kupiti namerava, gospodarstvo, ali kako graščino v najem dati želi, priporočilo za trgovino razglasiti misli, spoh pa, kdor potrebuje sveta zaradi naznanil v časopisih, naj se obrne zaupljivo na anoncen ekspedicijo

G. L. Daube-a & Co.

(404—13) na Dunaji I, Singerstrasse 8.

Dorško olje

iz sale kitovih jeter,

iz Borgena na Norveškem;

rumeno 1 steklenica 60 kr.;

nepremočljivo brez okusa in duha 1 steklenica 80 kr.;

se železnim jodirom 1 steklenica 1 gold.

Da se ponarejevanju izogne vtisneno bode moje ime na vsakej steklenici.

(53—14) Gabriel Piccoli,

lekar, na dunajskej cesti v Ljubljani.

Nepremakljive in za peljati

Mlatilnice na cveke

ročne in za vlačenje

od 1—6 konj

izdeljujejo. kot specialiteto

Umrath & Comp., v Pragi

gospodarskega orodja strojna fabrika.

Ceniki in podobe zastoj. Za vsak stroj se jamči. (188—3)

ZALOGA

gosp. Josipu Debevcu v Ljubljani.